

เชกสเปียร์ ตัวจริงและตัวปลอม - ความล้มเหลวของการวิจารณ์เชิงชีวประวัติ

วินิตา ดิถียนต์

คำนำ

ประมาณสัปดาห์สุดท้ายของเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๕๖๔ เด็กชายผู้หนึ่งถือกำเนิดมาในครอบครัวของจอห์น เชกสเปียร์ ชาวบ้านฐานะปานกลาง ผู้ต่อมาได้ดำรงตำแหน่งเทศมนตรีเมืองสแตรทฟอร์ด-ออน-เอวอน เขาได้รับชื่อว่า วิลเลียม ตามพิธีทางศาสนา ต่อมา เด็กชายวิลเลียมได้เข้าศึกษาในโรงเรียนประจำหมู่บ้าน แต่ไม่มีรายชื่ออยู่ในบรรดาผู้เรียนจบชั้นมัธยม จึงเข้าใจได้ว่าคงจะออกจากโรงเรียนไปก่อนศึกษาจบ

เมื่ออายุ ๑๘ ปี วิลเลียม เชกสเปียร์ เขียนคำร้องขอจดทะเบียนสมรสกับสตรีชื่อ แอน เวทลีย์ และในวันต่อมา ได้สมรสกับสตรีชื่อแอน แชรธาเวย์ เจ็ดเดือนต่อมา ได้บุตรสาวชื่อซูซานนา เมื่ออายุ ๒๖ ปี เชกสเปียร์ออกจากสแตรทฟอร์ดมาอยู่ที่มหรณพลอนดอน เริ่มอาชีพเป็นนักแสดงตัวประกอบในโรงละครแห่งหนึ่ง ต่อมาเขียนบทละครออกแสดงเอง โดยมี ฉบับที่ตีพิมพ์

เป็นหลักฐานเหลือตกทอดมาจนปัจจุบันนี้แต่ไม่มีต้นฉบับลายมือเขียนเหลือมาให้ศึกษาอยู่เลย

วิลเลียม เชกสเปียร์ ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการโรงละคร และผลิตละครที่ได้รับ ความนิยมอย่างสูงออกมามากมายหลายเรื่อง เช่น *Richard III*, *Romeo and Juliet*, *Titus Andronicus* และ *Henry IV* ตีพิมพ์เป็นเรื่องสุดท้าย

ประมาณ ค.ศ. ๑๖๑๒ วิลเลียม เชกสเปียร์ ออกจากอาชีพนี้ กลับไปอยู่ที่ สเตรทฟอร์ดต่อไปตามเดิม เปลี่ยนอาชีพ เป็นพ่อค้าให้กู้ยืมเงิน ตลอดจนซื้อขายพืชผล และที่ดินในแถบนั้น เขามีชีวิตอยู่อย่าง กบฏจนกระทั่งถึงแก่กรรมใน ค.ศ. ๑๖๑๖ ก่อนหน้านั้น เขาทำพินัยกรรมไว้ฉบับหนึ่ง ระบุอย่างละเอียดถี่ถ้วนว่ายกทรัพย์สินอะไรให้ ใครบ้าง แต่ในพินัยกรรมนั้น ไม่มีการระบุ ถึงทรัพย์สินที่เป็นหนังสือ บทละคร บทกวี บทวรรณกรรมที่ยังแต่งไม่เสร็จ หรือลิขสิทธิ์ ตันฉบับบทละคร แม้แต่ชิ้นเดียว

เขาเขียนโคลงบทหนึ่ง เพื่อจารึกไว้ บนหลุมฝังศพของเขาว่า

Good friend, for Jesus' sake forbear
To dig the dust enclosed here.
Blest be the man that spares these stones,
And curst be he that moves my bones.

+ + +

ในสมัยที่เชกสเปียร์มีชีวิตอยู่ หรือแม้ แต่ในหนึ่งศตวรรษหลังจากนั้นต่อมาไม่ปรากฏ ว่ามีใครสงสัยหรือทักข้อสังเกตเกี่ยวกับความ สามารถในการเขียนบทละครของเขามาก่อน ทุกคนยอมรับโดยปราศจากข้อเคลือบแคลงว่า บทละครต่าง ๆ ที่รู้จักกันว่าเป็นผลงานของ

วิลเลียม เชกสเปียร์นั้น เป็นผลงานของเชกสเปียร์จริง ๆ เพราะหลักฐานเท่าที่มีอยู่ เช่น ชื่อผู้แต่งที่พิมพ์อยู่บนบทละครฉบับที่พิมพ์ และประวัติของผู้จัดการโรงละครที่ซื้อวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่อยู่ในวงการละครสมัยนั้น เป็น หลักฐานที่ชัดเจนพออยู่แล้ว ความเป็น อัจฉริยะของเชกสเปียร์จึงเป็นที่ยอมรับกันมา โดยตลอด

แต่ในปี ค.ศ. ๑๗๒๘ ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่งชื่อ *An Essay Against too Much Reading* ผู้แต่งชื่อ กัปตันโกลด์ซิง ได้เอ่ยปากพึงถึงเชกสเปียร์ไว้ว่า “เชกสเปียร์เป็นกวีที่ยิ่งใหญ่ เห็นว่าผู้ คนทั้งก่อนโลก แท้ก็น่าแปลกใจ ในเมื่อเขา ไม่ใช่นักปราชญ์ ไม่ใช่นักภาษา ไม่ใช่นัก ประวัติศาสตร์ คุณตามประวัติแล้ว ไม่น่าจะ แต่งอะไรได้เลยด้วยซ้ำ”

ข้อสังเกตนี้ จุดชนวนปัญหาถกกัน ขึ้นเป็นครั้งแรก และได้รับการตอบสนองจาก ผู้อ่านและผู้สนใจวรรณคดีในระยะต่อมาอีก หลายคน คือ

— เซอร์เบิร์ต ลอเรนซ์ เขียนไว้ใน หนังสือชื่อ *The life and Adventures of Common Sense* (1769) ว่าผู้เขียนบทละคร

เหล่านี้น่าจะเป็นผู้ที่ไม่เปิดเผยนาม แต่ไม่ใช่ วิลเลียม เชกสเปียร์

— สารคุณเจมส์ วิลม็อท เป็นคนแรกที่เสนอว่า ผู้แต่งบทละครที่แท้จริง น่าจะเป็นเซอร์ฟรานซิส เบคอน (๑๖๘๕)

— โจเซฟ ซี. ฮาร์ท อธิการศุลกอเมริกาประจำ ซานตา ครูซ เขียนไว้ใน *The Romance of Yachting* ว่า เชกสเปียร์ไม่มีคุณสมบัติที่น่าเชื่อถือพอจะเป็นเจ้าของงานเหล่านั้นได้

— เดเลียม เบคอน เขียนบทความชื่อ *Shakespeare and His Plays : An Inquiry Concerning Them* และต่อมาเขียนหนังสือชื่อ *The Philosophy of the Plays of Shakespeare Unfolded* (๑๘๕๗) เธอวิเคราะห์ว่าบุคคลหลายคน เช่น เซอร์ฟรานซิส เบคอน เซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ และเอ็ดมันด์ สเปนเซอร์ เป็นกลุ่มนักเขียนที่ร่วมกันแต่งบทละครเหล่านั้น บทวิจารณ์ของเดเลียม เบคอน ได้รับความสนใจอย่างสูงจากหมื่นนักอ่านและนักวรรณคดีในยุคนั้น บุคคลที่มีชื่อเสียงในวงวรรณคดีหลายคนเห็นคล้อยตามไปด้วยว่า เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ในจำนวนนั้นมีนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงรวมอยู่ด้วย ก็อแมร์ก ทเวน และนาธานีล ฮอว์-

ธอร์น ถึงกับมีการกล่าวกันว่า เจมส์ รัสเซลล์ โลเวลล์ เป็นผู้ออกปากว่า “เดเลียม เบคอน ได้ตั้งคำถามที่ไม่มีวันยุติ”

— วิลเลียม เฮนรี สมิธ เขียน *Bacon, and Shakespeare : An Inquiry Touching Players, Playhouse and Play-Writers in the Days of Elizabeth* (๑๘๕๗) ออกความเห็นเช่นเดียวกันว่า เบคอนเป็นผู้แต่ง

— นางเฮนรี ฟ็อดด์ วิเคราะห์หนังสือ *Promus of Formularies and Elegancies* ของเซอร์ฟรานซิส เบคอน ใน ค.ศ. ๑๘๘๓ แล้วสรุปว่า เบคอน คือ ผู้แต่งบทละครของเชกสเปียร์

อิกนิเชียส คอนเนลลี อธิการนิสิตจาก รัฐมินเนโซตา ตีพิมพ์ *The Great Cryptogram : Francis Bacon's Cipher in the so-called Shakespeare Plays* (๑๘๘๘) นับเป็นครั้งแรกที่มีผู้พิสูจน์ความคิดนี้ด้วยการถอดรหัส กล่าวคือในสมัยพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่หนึ่ง การเล่นรหัสคำ (cipher) เป็นที่นิยมกันมาก ฟรานซิส เบคอนเองก็เป็นผู้ประดิษฐ์รหัสคำขึ้นมาหลายอย่าง คอนเนลลีได้ความคิดนี้มาโดยบังเอิญ ก็เลยนำบทละครของเชกสเปียร์มาถอดรหัสเท่าที่

จะทำให้ ผลพิสูจน์ออกมาว่า เบคอน เป็นผู้แต่งบทละครเหล่านี้ หนังสือของคอนเนลลี เป็นที่ตื่นเต้นกันมาก เมื่อตีพิมพ์ออกสู่สาธารณชน เพราะเป็นครั้งแรกที่มีผู้พิสูจน์อย่างมีหลักฐานอ้างอิงได้ มิใช่การวิเคราะห์หรือสรุปในเชิงอัตวิสัยอย่างเรื่องก่อนๆ แต่ต่อมาเมื่อผู้ปลงข้อพิสูจน์ของคอนเนลลีได้ทุกข้อ งานชิ้นนี้จึงไม่มีใครเชื่อถืออีกต่อไป

แต่อย่างไรก็ตาม ความคิดที่ว่างานของเชกสเปียร์เป็นงานของผู้อื่นเขียนแทนนั้น ยังไม่หมดไป แต่กลับทะยอยกันออกมาเรื่อยๆ นักวิจารณ์บางคนเชื่อว่าเป็นผลงานของกลุ่มบุคคลช่วยกันเขียนขึ้นมา โดยใช้ชื่อเชกสเปียร์เป็นคนแต่งเพียงผู้เดียว ความคิดนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือต่างๆ ดังต่อไปนี้

- *The Shakespeare Myth* (๑๘๘๑) ของ เจมส์ แอปเปิลตัน มอร์แกน เชื่อว่า เบคอน และเซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ร่วมกันแต่ง

- *Our English Homer* (๑๘๙๒) ของ โรมัส วิลเลียม ไวท์ เชื่อว่าเบคอนเป็นประธาน โดยมีผู้ช่วยหลายคนคือ ริชาร์ด กรีน คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ โรมัส แนช เป็นต้น

- *Impartial Study of the Shakespeare title* (๑๙๐๔) วิเคราะห์ว่า เบคอน

เป็นผู้ชักเถลาและเรียบเรียง ผู้แต่งคือ เกรย์ตัน, เทกเคอร์, เฮย์วูด, เวบสเตอร์, มิกเคิลตัน, พอร์เตอร์, แอนโธนี มั่นเคย์ และ เฮนรี เซตเคิล หรืออีกนัยหนึ่ง นักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงเกือบจะทุกคนในสมัยนั้น (ยกเว้น เชกสเปียร์) เป็นผู้ช่วยกันแต่ง

- *Seven Shakespeare* (๑๙๓๑)

วิเคราะห์ว่า เบคอน เป็นหัวหน้า มีผู้ช่วยคือ เกานเตสแห่งเพมโบรค เซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ วิลเลียม เชกสเปียร์ เอิร์ลแห่งออกซฟอร์ด เอิร์ลแห่งคาร์บี และ คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ กลุ่มนี้เป็นกลุ่มผสมระหว่างขุนนางผู้มีฝีมือทางการแต่งกวีนิพนธ์ และนักเขียนบทละครอาชีพ

- *Tragedy of Sir Francis Bacon* (๑๙๔๐) ของวอลเลซ แมคกูกกันนิงแฮม และ *The Great Virginia Vault* (๑๙๓๙) กับ *Foundation Unearthed* (๑๙๔๐) ของมาเรีย บูเออร์ เห็นในทำนองคล้ายคลึงกันว่า เบคอน เป็นผู้เขียน โดยมา ราเลห์, เบน จอนสัน (กวีหลวง) เอ็ดมันด์ สเปนเซอร์ และคริสโตเฟอร์ มาร์โลว์เป็นผู้ช่วย

นอกจากนี้ ยังมีนักวิจารณ์อื่นๆ ที่มีความเห็นแตกต่างกันออกไป ก็ให้เห็นว่าเป็น

ผลงานของคนเพียงคนเดียว และไม่ใช่เซอร์ฟรานซิส เบคอน คนแต่งที่แท้จริงนั้น แตกต่างกันไปตามการวิเคราะห์ของนักวิจารณ์แต่ละคน เช่น

— เซเลสแตง เคมบล็อง ศาสตราจารย์ชาวเบลเยียม เสนอชื่อโรเจอร์ แมนเนอส์ หรือเอิร์ลแห่งรัทแลนด์ ใน *Lord Rutland Est Shakespeare: Le Plus Grand des Mystères dévoilé* (๑๙๑๒)

— เฮนรี เพมเบลตัน นักวิจารณ์ชาวอเมริกัน ให้ความเห็นว่า เซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ คือเชกสเปียร์ ใน *Shakespeare and Sir Walter Raleigh* (๑๙๑๔)

— จอห์น แมกซ์เวลล์ แห่ง อินเดีย นำเสนอชื่อ โรเบิร์ต เซซิล หรือ เอิร์ลแห่งซอลสเบอรี คือ เชกสเปียร์ ใน *The Man Behind the Mask* (๑๙๑๖)

— ศาสตราจารย์ยอเบล เลอปรองก์ นักวิจารณ์ชาวฝรั่งเศส เขียนไว้ใน *Sous Le Masque de William Shakespeare* (๑๙๑๙) ว่าผู้แต่งบทละครเหล่านี้คือ เอิร์ลแห่งคาร์บี

— เจ. โรมัส ลูนิย์ ใน *Shakespeare Identified In Edward de Vere, the Seventeenth Earl of Oxford* (๑๙๒๐)

เชื่อว่าผู้แต่งคือเอ็ดเวิร์ด เทอ เวอร์ เอิร์ลแห่งออกซฟอร์ดคนที่สิบเจ็ด

— กัลวิน ฮอฟฟ์มันน์ เสนอว่า คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ กวีร่วมยุค เป็นผู้เขียน ถึงแม้ฮอฟฟ์มันน์พิสูจน์ไม่ได้อย่างที่พยายามค้นคว้าก็ตาม แต่กลับไปได้ผลอีกอย่างหนึ่งที่ไม่ได้คิด คือได้รู้ถึงการตายอันมีเงื่อนงำของมาร์โลว์ และชื่อฆาตกร ใน *The Murder of the Man Who Was Shakespeare* (๑๙๕๕) ซึ่งไม่มีคนรู้มากกว่าสามศตวรรษ และการวิเคราะห์ของฮอฟฟ์มันน์ แม้ว่าล้มเหลว แต่ก็ยังเป็นเรื่องที่น่าสนใจเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับกรณีนี้

สรุปแล้ว ภายในระยะเวลา ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๗๒๘ จนถึง ค.ศ. ๑๙๕๕ สามารถรวบรวมหนังสือและบทความได้มากกว่า ๔๐๐ เรื่อง ในภาษาต่าง ๆ ถึงหกภาษา ที่วิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ จำนวนผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อว่าเป็น “ตัวจริงของเชกสเปียร์” มีถึง ๔๘ คน ทั้งเดี่ยว และทำงานเป็นกลุ่ม ในจำนวนนี้มีทั้งนักเขียนบทละคร รัฐบุรุษ ชุนนางผู้มีบรรดาศักดิ์สูงทั้งชายและหญิง รวมทั้งพระราชินีเอลิซาเบธที่หนึ่ง และสตรีผู้ปรากฏนามเพียงครั้งเดียวในการยื่นขอจดทะเบียนสมรสของเชกสเปียร์ คือแอน เวทลีย์ แต่ในจำนวน

นี้ มีสามคนเท่านั้นที่ได้รับความเชื่อถือจาก
สาธารณชนมากที่สุด คือเซอร์ฟรานซิส
เบคอน คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ แล เอิร์ล
แห่งออกซฟอร์ด (ซึ่งจะวิเคราะห์รายละเอียด
ในหัวข้อต่อไป)

ในบรรดาผู้มีชื่อเสียงทางสาขาต่าง ๆ
ผู้ที่ไม่เชื่อว่าเชกสเปียร์คือผู้เขียนบทละครมี
ทั้งรัฐบุรุษ นักเขียนผู้มีชื่อเสียงชั้นบุคคล
สำคัญระดับโลก เช่น

ลอร์ดคัทธัน และลอร์ดพาร์เมอสตัน
รัฐบุรุษของอังกฤษ

— แซมมวล คอลเลริดจ์ กวีอังกฤษ ผู้
แต่ง *Rime of the Anceint Mariner*
— ราล์ฟ วัลโด อีเมอร์สัน นักเขียน
— มาร์ค ทเวน นักเขียน
— เจ้าชายบิสมาร์ค
— เฮนรี เจมส์ นักเขียนและนักจิต
วิทยา

สรุปสาเหตุของความไม่เชื่อถือว่ามี
วิลเลียม เชกสเปียร์ คือผู้แต่งบทละคร
และความเชื่อถือว่าน่าจะเป็นบุคคลอื่นที่
เป็นผู้แต่งบทละครเหล่านี้

— บทละครเหล่านี้เป็นวรรณคดีที่ยิ่ง
ใหญ่และเป็นที่ยกย่องถึงอย่างแพร่หลายมา
ตั้งแต่ยุคพระราชินีเอลิซาเบธที่หนึ่ง แต่เกือบ

จะไม่มีกรกล่าวขวัญถึงผู้แต่งเลย หลักฐานเกี่ยว
กับชีวประวัติของเชกสเปียร์ที่ตกทอดมาถึง
ปัจจุบันนี้น้อยมาก ถ้าเชกสเปียร์เป็นเจ้า
ของผลงาน คนร่วมยุคน่าจะกล่าวขวัญถึงเขา
มากกว่าที่เป็นอยู่

— เมื่อพิจารณาจากบทละครแล้ว ใคร
ก็ตามที่เป็นผู้แต่ง จะต้องเป็นคนที่มีความรู้สูง
รอบรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รู้
วรรณคดีกรีกและโรมัน ตลอดจนรู้ภาษาอื่น ๆ
นอกจากภาษาอังกฤษด้วย แต่ตามประวัติ
เชกสเปียร์ไม่เคยเรียนถึงขั้นมหาวิทยาลัย และ
ไม่แน่ว่าจบชั้นมัธยมหรือเปล่า

— รายละเอียดในชีวิตของ แซมเล็ค
มีมากจนน่าเชื่อว่าผู้แต่งได้บันทึกอัตชีวประวัติ
ของตนแทรกลงไปด้วย แต่ย่อมจะเป็นประวัติ
ของชนชั้นสูง ไม่ใช่สามัญชนอย่างวิลเลียม
เชกสเปียร์

— ผู้แต่งบทละครเหล่านี้ น่าจะคุ้นเคย
กับชีวิตชนชั้นสูง เช่นกษัตริย์และขุนนาง
รู้จักการดำเนินชีวิตในราชสำนักและปราสาท
ของชนชั้นสูงเป็นอย่างดี แต่ตามประวัติ
เชกสเปียร์ไม่เคยอยู่ในสถานที่เหล่านี้และใน
ชีวิตแบบนี้ และไม่มีโอกาสจะได้อยู่ด้วย

— บทละครเหล่านี้ แสดงถึงภูมิรัฐของ
ผู้แต่งในด้านภูมิศาสตร์ และภาษา ตลอดจน

วรรณคดี แต่ตามประวัติเชกสเปียร์ไม่เคยเดินทางออกนอกประเทศ และเป็นคนมีการศึกษาน้อยมาก

— ต้นฉบับบทละครที่เป็นลายมือเขียนของเชกสเปียร์ไม่ปรากฏอยู่เลย ลายมือของเขาเท่าที่ตรวจสอบได้เป็นการลงชื่อในทะเบียนสมรสและพินัยกรรม ซึ่งมีลักษณะขยุกขยิกอย่างคนไม่มีการศึกษาและเขียนไม่เป็น

— หลังจากเลิกอาชีพผู้จัดการโรงละครเชกสเปียร์ไปดำเนินอาชีพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี ซึ่งนับว่าแปลกมากสำหรับคนที่มืพรสวรรค์ทางคำนี้ และที่แปลกกว่านี้คือสมบัติที่เขาครอบครองอยู่ ไม่มีหนังสือหรือบทละครรวมอยู่ด้วยจนเรื่องเดียว และที่ขัดแย้งกันมากคือเขาสามารถแต่งบทกวีนิพนธ์ได้เป็นเลิศของประเทศ และบทโคลงที่เขาเขียนให้จารึกบนหลุมศพนั้น นอกจากปราศจากความไพเราะแล้วยังเหมือนกับเขาแต่งกลอนไม่เป็นเลยก็ได้

ด้วยเหตุทั้งกล่าวนั้น นักวิจารณ์จึงแสวงหาบุคคลผู้มีคุณสมบัติเหมาะสม และมีเหตุจูงใจที่น่าเชื่อถือว่ามีเหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่ไม่อาจเปิดเผยตัวเองได้ เป็นผู้แต่งบทละครเหล่านี้ โดยขอยืมใช้ชื่อชายสามัญผู้หนึ่งที่คลุกคลีอยู่ในวงการละครอยู่แล้ว เพื่อมิให้

เกิดความสงสัยแก่สาธารณชน บุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมนักมีเช่น เซอร์ฟรานซิส เบคอน ผู้เป็นนักปราชญ์ทางภาษา เป็นชนชั้นสูงชั้นรัฐบุรุษของประเทศ และได้ผลิตผลงานทางวรรณคดีเอาไว้หลายเรื่อง ซึ่งล้วนแต่เป็นทางด้านสารคดีทั้งสิ้น คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ กวีร่วมยุค ผู้แต่งบทละครได้อย่างไพเราะ ประกอบด้วยจินตนาการกว้างขวาง และถ้อยคำที่คล้ายกับปรากฏในงานของเชกสเปียร์อยู่หลายตอน และเอิร์ลแห่งออกซฟอร์ด ชุนนางและกวีผู้มีฝีมือคนหนึ่งในยุคนี้และเป็นผู้อุปถัมภ์ (patron) คณะละครหลายคณะ

บุคคลที่หนึ่ง - เซอร์ ฟรานซิส เบคอน

ตามประวัติ เบคอนมีคุณสมบัติพร้อมมูลที่จะผลิตผลงานที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ ในเมื่อศึกษาประวัติของเขาแล้ว จะเห็นได้ว่าเบคอนเป็นชนชั้นสูงโดยกำเนิด บิดาของเขาเป็นเสนาบดี และสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษาจนสามารถแปลวรรณกรรมลาตินได้อย่างยอดเยี่ยม ด้วยเหตุนี้เบคอนจึงได้รับการศึกษาอย่างดีเลิศ มีความรู้ทางภาษาต่างๆ วรรณคดีกรีกและโรมัน ตลอดจนใช้ชีวิตอยู่ในราชสำนักทำให้รู้ถึงความเป็นไปทางการเมืองเป็น

อย่างนี้ ความรู้ของเบคอนแสดงให้เห็นใน
ความเรียง (essay) ที่เขาแต่ง ตลอดจนตำรา
ทางภาษา จนเป็นที่ยกย่องกันมากในสมัยนั้น

จากการศึกษาประวัติศาสตร์และสังคม
ในยุคนี้ นักวิจารณ์พบว่า การแต่งวรรณ-
กรรมต่างๆ มีระดับของมันเอง แม้กวีนิพนธ์
จะได้รับการยกย่องอย่างสูง สารคดีและตำรา
จะเป็นที่สนใจอย่างกว้างขวาง สมกับเป็นยุค
ฟื้นฟูศิลปวิทยาการ แต่ละคนไม่ได้รับการ
นับรวมเข้าไปเป็นวิทยาการเหล่านี้ด้วย โรง
ละครของนักแสดงอาชีพเป็นแหล่งบันเทิงของ
สามัญชน ซึ่งชนชั้นสูงโดยเฉพาะผู้หญิงจะ
ไม่ไปกัน ยกเว้นแต่ว่าเป็นละครสมัครเล่น
ในราชสำนัก เพราะฉะนั้นนักเขียนบทละคร
จึงมีฐานะด้อยกว่ากวีประเภทอื่น ไม่ว่าจะแต่ง
บทละครร้อยกรองได้อย่างไพเราะเพียงใดก็
ตาม

ในสมัยนั้น ขุนนางและผู้มีบรรดา
ศักดิ์หลายคน นิยมเขียนบทกวี เช่น เซอร์-
ฟิลิป ซิดนีย์ เอิร์ลแห่งออกซฟอร์ด เอิร์ล
แห่งดาร์บี และกวีหญิงอย่างเคาน์เตสแห่ง
เพมโบรค เป็นต้น แต่บุคคลเหล่านี้จะไม่เขียน
บทละคร และไม่ถือถือการเขียนกวีนิพนธ์
เป็นอาชีพ ด้วยเหตุนี้ถ้าหากว่าเบคอน ผู้
ดำรงฐานะสูงส่งในสังคม จะเขียนเพียงแค่

ตำราหรือความเรียง ก็จะไม่เป็นการกระทบ
กระเทือนอย่างใดกับชื่อเสียงของตน และจะ
ได้รับการยกย่องในฐานะนักปราชญ์เป็นอย่างดี
แต่ถ้าเบคอน ปรารถนาจะเขียนบทละคร ถึง
แม้จะเป็นด้วยใจรักทางก้านกวีนิพนธ์ เพียง
อย่างเดียว หรือจะเป็นเพราะต้องการแผ่
ความคิดเห็นเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และการ
การเมืองเอาไว้ ก็ย่อมเป็นเรื่องเสียหายกับชื่อ
เสียงของตนอย่างแน่นอน

กลุ่มผู้เชื่อว่าเบคอน คือเชกสเปียร์
ซึ่งเรียกกันว่า พวกเบคอนเนียน (the Bacon-
nians) ได้วิเคราะห์ว่าพื้นฐานกานิยมในสังคม
ยุคนั้น คือแรงจูงใจให้เบคอนไม่อาจเปิดเผย
ตนเองได้ แต่ในเมื่อตนเองมีพรสวรรค์และ
อยากเขียนบทละคร ทางเดียวที่ทำได้คือใช้
ชื่อผู้อื่นแทน ด้วยเหตุนี้อาจเป็นไปได้ว่ามี
เหตุสองประการที่เบคอนเลือกวิลเลียม เชก-
สเปียร์ เป็นตัวบังหน้าเอาไว้คือ

๑. เบคอนอาจสมมุตินามปากกา
เชกสเปียร์ ขึ้นมาก่อน แล้วเผชิญไปคล้าย
คลึงกับนักแสดงผู้หนึ่งที่ชื่อ แชกสเปอร์
(Shaxper) เข้า เพราะมีหลักฐานว่าบางครั้ง
ชื่อของเชกสเปียร์ในประวัติของตัวละครเช่น
จึงให้รับสมอ้างนามปากกาของเบคอน และ
สมัยนั้นการสะกดชื่อต่างๆ ก็ยังไม่เคร่งครัด

มีการสะกดผิดเพี้ยนกันไปมากมาย แซกสเปียร์
จึงเปลี่ยนชื่อมาเป็น เซกสเปียร์ ตามที่เบคอน
ว่าจ้าง และใช้ชื่อนี้ต่อมาโดยไม่มีใครสงสัย

๒. ในยุคนั้น มีนักแสดงและผู้จัด
การโรงละครชื่อ วิลเลียม เซกสเปียร์ ผู้อยู่
ในความอุปถัมภ์ของเฮิร์ลแห่งชาร์แรมป์ตัน
เพื่อนของเบคอนเอง เบคอนอาจติดต่อกขอให้
ชาร์แรมป์ตันว่าจ้างคนที่อยู่ในวงการละครมา
สักคนหนึ่ง เพื่อมารับสมอ้างแทนเบคอน
ด้วยเหตุที่เซกสเปียร์เคยแต่งโคลงและบท
ละครเป็นอยู่บ้าง จึงได้รับเลือกมาสวมรอย
เป็นผู้แต่งบทละครโดยไม่มีใครสงสัย และ
เบคอนสามารถแต่งบทละครได้อย่างอิสระ
โดยไม่ต้องเกรงว่าจะกระทบกระเทือนฐานันดร
ศักดิ์ของตน แต่ว่าคงจะต้องเสียเงินค่าปิด

ปากเซกสเปียร์ ตลอดจนต้องปูนบำเหน็จ
รางวัลให้มากพอสมควร จึงปรากฏผลว่าใน
ศ.ศ. ๑๕๙๙ เซกสเปียร์ได้รับตราประจำ
ตระกูล (coat-of arms) เป็นเกียรติยศของตน
และวงศ์ตระกูล และเมื่อออกจากอาชีพนักกลบ
ไปอยู่บ้านเดิม จึงมีเงินทองมากพอจะอยู่
อย่างเศรษฐี คนหนึ่ง

ด้วยสาเหตุนี้ จึงเป็นข้ออธิบายได้
อย่างดีว่า ทำไมในบั้นปลายของชีวิต เซกส-
เปียร์จึงดำเนินอาชีพเป็นนักธุรกิจ โดยไม่
สนใจกับวรรณกรรมอีก ฝีมือการแต่งโคลง
ของเขามีแค่ไหน พิสูจน์ได้จากบทโคลงง่ายๆ
ธรรมดาๆ ที่เขาให้จารึกบนหลุมศพ ซึ่งคน
ที่แต่งโคลงได้เพียงแค่นี้ ไม่น่าจะเป็นคน
เดียวกับคนที่แต่งบทร้อยกรองในละครได้
อย่างไพเราะ และลึกซึ้งในเชิงปรัชญาว่า

The cloud-cap' d towers, the gorgeous palaces,

The solemn temples, the great globe itself,

Yes, all which it inherit, shall dissolve,

And, like an insubstantial pageant faded,

Leave not a rack behind. We are such stuff

As dreams are made on, and our little life

Is rounded with a sleep.

นอกจากนี้ วิลเลียม เชกสเปียร์ เป็นชาวบ้านสามัญ ไม่เคยอยู่ในราชสำนัก ย่อมจะไม่มีทางรู้จักการดำเนินชีวิตของกษัตริย์ และขุนนาง อย่างที่ปรากฏในละครเรื่อง *พระเจ้าเลียร์ แฮมเล็ต แมคเบธ* แต่ว่า เบคอน ย่อมมีความรู้ดีพอที่ถ่ายทอดออกมา ได้ ดังตัวอย่างเช่น นักสนับสุนนเบคอน คนหนึ่งชื่อเคิร์นนิง-ลอเรนซ์ เขียนวิเคราะห์ ไว้ใน Bacon is Shakespeare (1910) ว่า

“....ในบทละคร *แฮมเล็ต* เบคอน เหมือนจะเล่าเกี่ยวกับตัวเองเอาไว้มาก เพราะ ตัวละครในเรื่องนี้ มีหลายตัวที่ตรงกับชีวประวัติคนหลายคน ที่แวดล้อมตัวเบคอนอยู่ในยุคนั้น”

“....ใน *แฮมเล็ต* ตอนที่ ๕ จาก ที่ ๑ กล่าวถึงตัวตลกในราชสำนักของแฮมเล็ต ที่ชื่อโยริคซึ่งตายไปแล้ว ๒๓ ปี ทั้งนี้แฮมเล็ต รำพึงกับ โซเรซิโอ เมื่อเห็นหลุมศพของ โยริคว่า

Alas, poor Yorricke, I knew, him,
Horatio
A fellow of ingenite jest, of most
excellent fancie

He hath bore me on his back
a thousand times.

ยี่สิบกว่าปีก่อนที่*แฮมเล็ต* จะตีพิมพ์ ออกมา ราชสำนักอังกฤษ มีตัวตลกชื่อจอห์น เฮย์วู้ด ซึ่งมีชื่อเสียงมากในเชิงปฏิภาณไหวพริบและการแสดงตลก เช่นเดียวกับโยริค เฮย์วู้ดสนิทสนมกับตระกูลเบคอนมาก และ สมัยเบคอนยังเยาว์ อาจจะเคยขี่หลังเฮย์วู้ด เล่น เหมือนกับที่บรรยายเอาไว้ตอนนี้ แต่ วิลเลียม เชกสเปียร์ ไม่อาจรู้จักเฮย์วู้ดได้ เพราะเขาถึงแก่กรรมไปนานแล้วก่อนที่เชกสเปียร์จะมาประกอบอาชีพที่ลอนดอน

เหตุผลที่สำคัญที่สุดของกลุ่มเบคอน เนียน คือการนำรหัสที่เบคอนคิดขึ้นมาถอด คำในบทละครเรื่อง *Love's Labour's Lost* คือคำ honorificabilitudinitatibus ซึ่งถ้าถอด ออกมาแล้ว จะได้คำว่า

HI LUDI F. BACONIS NATI
TUTI ORBI

ซึ่งหมายความว่า “บทละครเหล่านี้
....ผลงานของ ฟ. เบคอน เสนอแก่โลก”

เพราะฉะนั้น กลุ่มเบคอนเนียน จึง ชื่อว่า เชกสเปียร์ตัวจริง คือ เซอร์ฟรานซิส เบคอน

บุคคลที่สอง-คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์

คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ เป็นกวีที่โด่งดังมาก่อนเชกสเปียร์ เมื่อเชกสเปียร์เดินทางมาเป็นนักแสดงตัวประกอบอยู่ที่ลอนดอน มาร์โลว์เขียนบทละครออกมาแล้ว และประสบความสำเร็จอย่างสูง คือเรื่อง *Tam-burlain the Great* และต่อมามีผลงานออกมาอีกสามเรื่องด้วยกันก่อนจะตายใน ปี ค.ศ. ๑๕๙๓ ด้วยอายุเพียง ๒๙ ปี แล้วหลังจากนั้น เชกสเปียร์ก็รุ่งเรืองขึ้นมาแทน ถ้าไม่ตาย คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ คงจะเป็นคู่แข่งคนสำคัญของเชกสเปียร์ เพราะเป็นกวีที่ใช้คำได้ไพเราะอย่างที่เบน จอนสัน เรียกว่า Mighty lines กล่าวกันว่า ในเชิงพรรณนาโวหาร มาร์โลว์ใช้คำได้วิจิตรไม่น้อยไปกว่าเชกสเปียร์ และการใช้ถ้อยคำสำนวนบางตอนมีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก

ตามประวัติ คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ เป็นคนระดับกลาง แต่ว่าได้รับการศึกษาสูงมากคือจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งเป็นปริญญาสูงสุดในสมัยนั้น เมื่อเขียนบทละครเรื่องแรก มาร์โลว์ ใช้ทั้งความรู้และพรสวรรค์ของเขาอย่างเต็มที่ นับว่าเป็นปรากฏการณ์ใหม่ของวงการละคร ที่มี การเขียนถึงความยิ่งใหญ่ของตัวละคร และ

ความไพเราะในเชิงพรรณนาโวหารอย่างไม่เคยมีมาก่อน เรื่องต่อ ๆ มายังคงความยิ่งใหญ่ไว้เช่นเดิม แต่ว่าลึกซึ้งและสุขุมกว่าเรื่องแรก ตามประวัติส่วนตัว เชื่อกันว่า มาร์โลว์เป็นสายลับ และเคยถูกจับด้วยข้อหาเป็นผู้ไม่เชื่อถือนในพระเจ้า (Atheism) เมื่ออายุสิบเก้าปี มาร์โลว์ถูกจับด้วยข้อหานี้ และถูกกรมสืบราชการลับเรียกไปสอบสวน แต่ว่ายังไม่ทันจะไป ก็ถูกฆ่าตายเสียก่อนในโรงเตี๊ยม ด้วยเหตุวิวาทกับอันธพาล ผู้ซึ่งต่อมารอดพ้นจากโทษทัณฑ์ไปได้เพราะอ้างว่าป้องกันตัว

มรดกกรรมอย่างกระตั้นหันของมาร์โลว์ ไม่ได้รับการกล่าวขวัญถึงมากนักในสมัยนั้น แล้วเรื่องก็เงียบหายไป บุคคลรุ่นหลังรู้เพียงว่ามาร์โลว์ตายด้วยสาเหตุคลุมเครือ แต่เชื่อกันว่าเป็นเรื่องส่วนตัว และไม่มีใครตั้งข้อสังเกตอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก รัชสมัยพระราชินีเอลิซาเบธที่หนึ่ง เป็นสมัยของความรุนแรง แม้แต่สามัญชนเองก็อาจจะมีความวิวาทกันถึงตายได้ง่าย ๆ กวีและนักเขียนบทละครหลายคนเคยมีเรื่องอัยยศเกี่ยวกับความประพฤติกของตนมาแล้ว เพราะฉะนั้นมาร์โลว์ จึงถูกมองในสายตาคนรุ่นหลังว่าเป็นหนึ่งในกวีผู้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมเหล่านี้

ใน ค.ศ. ๑๙๕๕ นักศึกษาวรรณคดี
ชื่อคัลวิน ซอฟฟ์มัน เริ่มศึกษาบทละคร
สมัยพระราชินีเอลิซาเบธที่หนึ่ง และเมื่อ
ศึกษาไปถึงงานของมาร์โลว์ เขาก็ต้องแปลก
ใจอย่างยิ่ง เมื่อพบความคล้ายคลึงกัน
หลายอย่าง ในก้านอุปมาอุปมัยและสำนวน
โวหาร ระหว่างบทละครของมาร์โลว์ และ

บทละครของเชกสเปียร์ ตอนแรกซอฟฟ์มัน
คิดว่า ความคล้ายคลึงกัน เกิดจากงานชิ้น
แรก ๆ ของเชกสเปียร์ ยังได้รับอิทธิพลจาก
งานมาร์โลว์อยู่บ้าง แต่แล้วก็พบว่า งานชิ้น
หลัง ๆ ของเชกสเปียร์ก็ยังมีเค้าสำนวนโวหาร
ของมาร์โลว์อยู่นั่นเอง ตัวอย่างเช่น

Passionate Shepherd to His Love

By shallows rivers, to whose falls,
Melodious birds sing madrigals.
And I wil make thee beds of roses
And a thousand fragrant posies.

Merry Wives of Windsor

By shallow rivers, to whose falls,
Melodious birds sing madrigals.
There will we make our beds of roses,
And a thousand fragrant posies.

Elgies

The Moon sleeps with Endymion
every day.

Merchants of Venice

Peace ! ho ! the Moon sleeps
with Endymion.

Jew of Malta

Now gentle Ithinore, lie in my lap.

Hamlet

Lady, shall I lie in your lap

ฮอฟฟ์มันน์เริ่มแน่ใจว่า ความคล้ายคลึงกันนี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ เพราะฉะนั้น เขาจึงตั้งข้อสมมุติฐานใหม่ว่า เป็นไปได้หรือไม่ที่มาร์โลว์ไม่ได้ตายไป ค.ศ. ๑๕๙๓ อย่างที่เข้าใจกัน เขาจึงพยายามสืบหลักฐานย้อนกลับไปถึงศตวรรษที่ ๑๖ ซึ่งยังคงมีอยู่ แม้ว่าไม่มีใครไปพบทวนมากกว่า ๓๕๐ ปีแล้ว ในทะเลเบียนเอกซาร์ ฮอฟฟ์มันน์ค้นพบว่าผู้ฆ่ามาร์โลว์ ชื่ออินแกรม ฟริชเชอร์ ไม่ใช่อาชเชอร์ อย่างที่เข้าใจกันมา และการตายของมาร์โลว์ มีเงื่อนไขที่น่าสงสัยกว่าที่คิดกันมา เพราะมาร์โลว์เป็นสายลับทำงานให้กับผู้อุปถัมภ์ของเขา ชื่อเชอร์โรมัส วอลซิงแฮม น้องชายของเจ้ากรมสืบราชการลับของอังกฤษ ส่วนคนฆ่ามาร์โลว์ เป็นคนสวนของบ้านวอลซิงแฮมเอง หลังจากนั้นวอลซิงแฮมก็ประกันตัวออกมา และศาลตัดสินว่าเป็นการป้องกันตัว ฟริชเชอร์จึงไม่ได้รับโทษและได้ทำงานกับวอลซิงแฮมต่อไป

ฮอฟฟ์มันน์เห็นว่าการตายของมาร์โลว์นับเป็นเหตุบังเอิญอย่างเหลือเชื่อ ถ้าจะเป็นไปอย่างที่เกิดขึ้นจริง ๆ ความจริงแล้ว การตายของมาร์โลว์น่าจะเป็นการเตรียมแผนเอาไว้มากกว่า คือวอลซิงแฮม เมื่อเห็นสายลับและผู้อยู่ในความอุปถัมภ์ของตนจะได้รับภัย

จากข้อหาเป็นคนนอกศาสนา ก็วางแผนช่วยให้พ้นผิด ทางเดียวที่จะหลบหนีได้ คือให้คนคิดว่ามาร์โลว์ตายไปเสีย ดังนั้นวอลซิงแฮมจึงให้บริวารชื่อฟริชเชอร์และคนของตนอีกสองคน ร่วมมือกันล่อผู้ชายสักคนที่มีลักษณะคล้ายมาร์โลว์ ซึ่งอาจจะเป็นคนจรจัดที่ไหนก็ได้ที่ไม่มีใครสนใจ เข้าไปฆ่าในโรงเตี๊ยม แข่งกับทางการว่าเป็นตัวมาร์โลว์เอง แล้ววอลซิงแฮมประกันบริวารออกมา พร้อมกับติดสินบนศาลให้เป็นกรณีป้องกันตัว ศพชายนิรนามถูกฝังในนามของมาร์โลว์ แล้วก็ตัวจริงก็อาจจะซ่อนอยู่ในบ้านของวอลซิงแฮมสักระยะหนึ่ง ก่อนจะเดินทางออกนอกประเทศไป ส่วนฟริชเชอร์เมื่อหมดธุระที่นั่นแล้ว ก็รับหน้าที่คนสวนต่อไปตามเดิม

ฮอฟฟ์มันน์ ตั้งสมมุติฐานต่อไปว่า ด้วยวิสัยทัศน์ มาร์โลว์ยังคงแต่งบทละครอื่นๆ ออกมาอีกแม้ว่าจะหลบซ่อนตัวอยู่นอกประเทศ เมื่อส่งบทละครเหล่านั้นมาให้ออลซิงแฮม วอลซิงแฮมไม่อาจเบื่อกเสียตัวผู้แต่งอันแท้จริงได้ จึงไปว่าจ้างผู้จัดการโรงละครคนหนึ่ง ที่เป็นคนไม่มีความรู้ความสามารถอะไรนัก มาสวมรอยรับเป็นคนแต่ง เพื่อนำบทละครนี้ไปแสดง ส่วนต้นฉบับเดิมที่วอลซิงแฮมรับมาจากมาร์โลว์ เขาเก็บเอาไว้เอง และจ้างเสมียน

คัดลอกส่งสำเนาให้เชกสเปียร์ต่อมาเป็นเวลา
อีกหลายปี ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีใครพบต้นฉบับ
ที่เขียนด้วยลายมือของเชกสเปียร์เอง แต่ใน
พินัยกรรมของวอลซิงแฮม ที่ฮอฟฟ์มันน์ไป
ตรวจในหอทะเบียนเอกสาร พบว่าวอลซิง-
แฮมยกเงินจำนวนสี่สิบชิลลิงก์ให้เสมียนคัด
ลอกหนังสือ จะด้วยเหตุผลใดไม่ปรากฏ เป็น
ไปได้หรือไม่ว่าวอลซิงแฮมให้เป็นค่าตอบแทน
การคัดลอกงานของมาร์โลว์ส่งให้เชกสเปียร์?

ฮอฟฟ์มันน์วิเคราะห์ต่อไปว่า นอกจาก
บทละครแล้ว มาร์โลว์คงแต่งบทโคลง
(sonnet) ที่รู้จักกันว่าเป็นผลงานของเชกสเปียร์
ด้วย ทั้งบทโคลงเหล่านั้น มีเนื้อความที่
เป็นที่ฉงนสนเท่ห์ของนักวรรณคดีอยู่หลาย
ตอน เพราะจะพาพิงถึงอาชญากรรม ความ
ผิด การเนรเทศ ความทุกข์ทรมาน และ
ความสิ้นหวังอยู่หลายตอน ซึ่งไม่กลมกลืน
กับประวัติของเชกสเปียร์เท่าที่รู้กันมา เพราะ
เชกสเปียร์มีชีวิตที่สงบ ปราศจากเหตุการณ์
ร้ายแรงใดๆ แท้ถ้าเป็นชีวิตของมาร์โลว์ ตาม
ที่ฮอฟฟ์มันน์วิเคราะห์ จะเข้ากันได้สนิท

มาร์โลว์คงจะถึงแก่กรรมประมาณ
ค.ศ. ๑๖๑๒ ในเมื่อไม่มีบทละครส่งมาให้อีก
เชกสเปียร์ก็จำต้องเลิกอาชีพนี้โดยปริยาย แต่
เขาคงจะได้ค่าตอบแทนจากวอลซิงแฮมใน

การให้ยืมชื่อ เป็นจำนวนเงินมากพอๆ เมื่อ
เลิกอาชีพ ก็กลับไปบ้านเดิมแล้วประกอบ
ธุรกิจอย่างอื่นโดยไม่สนใจทางก้านวรรณคดี
หรือบทละครอีก

บุคคลที่สาม-เอิร์ลแห่งออกซ์ฟอร์ด

ผู้สนับสนุนออกซ์ฟอร์ด มีอยู่หลาย
คน เช่น เจ. โรมัส ลูนิย์ ใน *Shakespeare
Identified in Edward de Vere* (๑๙๒๐)
ต่อมาใน *This Star of England* (๑๙๕๒)
โคโรธี และ ชาร์ลตัน อ็อกเบิร์น และนำ
สังเกตว่า ซิกมันด์ ฟรอยด์ นักจิตวิทยาที่มี
ชื่อเสียงสูงสุดคนหนึ่งของโลก คล้ายตาม
ความเชื่อข้อนี้ ก็ยังเห็นได้จากหนังสือเรื่อง
An Outlines of Psychoanalysis (๑๙๔๙)
ที่เขากล่าวพาพิงถึงปัญหาข้อนี้ไว้ด้วย ความ
คิดของฟรอยด์ปรากฏอยู่ในหนังสืออีกเล่ม
หนึ่งชื่อ *Freud and Shakespeare* (๑๙๖๐)
เรียบเรียงโดยนอร์แมน เอ็น. ซอลแลนด์ ว่า
ฟรอยด์เองไม่เชื่อเช่นกันว่าเชกสเปียร์เป็นคน
แต่งบทละคร

ความเชื่อข้อนี้ เกิดจากการวิเคราะห์
ว่า ชีวิตของเอิร์ลแห่งออกซ์ฟอร์ดนั้น คล้าย
คลึงกับเรื่องในบทละครหลายเรื่องของเชก-
สเปียร์ ราวกับผู้แต่งแทรกประวัติส่วนตัวเข้า
ไปด้วย อย่างแรกก็คือตามประวัติ บิดาของ

ออกซ์ฟอร์ดถึงแก่กรรม และมารดาสมรสใหม่ (คล้ายกับเรื่อง *แฮมเล็ต*) แม้ไม่ปรากฏว่ามีเรื่องว่ามีการวางยาพิษอย่างในบทละครต่อมา ออกซ์ฟอร์ดไปอยู่ในความอุปการะของวิลเลียม เซซิล อัครมหาเสนาบดีของพระราชินีเอลิซาเบธ และถูกบังคับให้แต่งงานกับบุตรสาวของเซซิล เช่นเดียวกับเบอร์แทรมและเฮเลนา ในละครของเชกสเปียร์ แต่ออกซ์ฟอร์ดมีความสัมพันธ์ลับๆ กับนางพระกำนัลผมดำ ผิดคล้ายกับพระราชนี ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ the Dark Lady ในบทโคลงซอนเนตของเชกสเปียร์ ต่อมาออกซ์ฟอร์ดออกเดินทางท่องเที่ยวไปหลายแห่งในยุโรป ซึ่งเมืองที่เขาไป ตรงกับที่ปรากฏเป็นฉากในบทละครหลายเรื่องของเชกสเปียร์ รวมทั้งรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับสถานที่เหล่านั้น ซึ่งคนอย่างเชกสเปียร์ ผู้ไม่เคยมีหลักฐานว่าเดินทางไปนอกประเทศ ไม่น่าจะรู้ได้ แต่ออกซ์ฟอร์ดย่อมได้รู้เห็นมาเป็นอย่างดี

คุณสมบัติส่วนตัวของออกซ์ฟอร์ดคือ เป็นคนมีการศึกษาสูง รู้หลายภาษา ตลอดจนวรรณคดีกรีกและโรมัน และท่องเที่ยวมามาก นอกจากนี้ ออกซ์ฟอร์ดเป็นอัศวินที่

มีฝีมือทางประลองยุทธ จนได้รับสมญาจากในราชสำนักว่า the Spear-Shaker และตราประจำตระกูลของเขาเป็นรูป 'a lion shaking a spear' ด้วยเหตุผลเดียวกับกับผู้นับสนุนเบคอน ก็ในสมัยนั้น ผู้มีฐานะในตระกูลสูงจะเขียนบทละครไม่ได้ และมีกฎหมายห้ามการนำชีวิตคนในสมัยนั้นมาแสดงเป็นละคร ดังนั้น ถ้าออกซ์ฟอร์ดต้องการแสดงฝีมือตนเอง ก็ต้องใช้นามแฝงหรือนำคนอื่นมารับสมอ้างแทน ดังนั้น ออกซ์ฟอร์ด ผู้มีข้อมูลต่างๆ ในชีวิตที่จะเขียนมากมาย เช่น เรื่องการนอกใจของภรรยา (ดังที่มีอยู่ใน *Othello*) ชีวิตของชาวราชสำนัก (*Hamlet, King Lear, Richard III*) จึงต้องจ้างคนในวงการการแสดงมาใช้ชื่อแทน ออกซ์ฟอร์ด ซึ่งอุปถัมภ์คณะละครอยู่มาก และเป็นเพื่อนกับเอิร์ลแห่งเชิร์ชแรมป์ตัน ผู้อุปถัมภ์คณะละครของเชกสเปียร์ จึงเลือกเอาผู้จัดการโรงละครที่มีชื่อคล้ายกับสมญาของเขามาเป็นตัวแทน แล้วให้คำบิ่คปากมากพอที่เชกสเปียร์จะเก็บความลับเอาไว้ได้ จนถึงมรณกรรมของออกซ์ฟอร์ดใน ค.ศ. ๑๖๐๔ หลังจากนั้น เชกสเปียร์สะสมเงินทองได้มากแล้ว ก็เลิกจากอาชีพนี้ไป

บทวิเคราะห์และวิจารณ์

เมื่อพิจารณาจากสมมุติฐานที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่ามีพื้นฐานอยู่ที่ความเชื่อของคนสมัยวิคตอเรียนที่เชื่อกันว่า คนมีความรู้ (จากสถาบันการศึกษา) เท่านั้น จึงเป็นคนที่มีความสามารถสร้างงานทางศิลปะได้ ความจริงแล้ว การศึกษาในสมัยพระราชินีเอลิซาเบธ ไม่ได้ทำอย่างที่คิด แม้คนสามัญ ก็สามารถส่งบุตรไปเรียนในโรงเรียนได้ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เชกสเปียร์มีความรู้พอประมาณในโรงเรียนมัธยมที่สเตรทฟอร์ด เพราะครูที่สอนมีความรู้ถึงขั้นจบจากมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดและเคมบริดจ์ นอกจากนี้เมื่อเชกสเปียร์อยู่ในลอนดอน เขามีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง จากตำราตำรา และหนังสือที่พิมพ์ออกมาในสมัยนั้น รวมทั้งเรื่อง จากวรรณคดีกรีกและโรมัน ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษพอจะอ่านได้ โดยไม่ต้องรู้ภาษาเดิม

ภาษาในบทละครของเชกสเปียร์ อาจเป็นภาษาที่ยากสำหรับคนในศตวรรษที่สิบเก้า แต่ในปลายศตวรรษที่สิบหก เป็นภาษาที่ไพเราะ แต่ว่าไม่ใช่ภาษายากสำหรับคนร่วมสมัย เพราะเป็นบทละครสำหรับคนสามัญ เพราะฉะนั้นผู้แต่งไม่จำเป็นต้องมีความรู้หลายภาษา หรือรู้ภาษากรีกและโรมัน

อย่างเชี่ยวชาญอย่างที่คิดกัน

นักแสดงละครในสมัยนั้นแม้เป็นสามัญชน แต่มีโอกาสใกล้ชิดกับชนชั้นสูงอยู่บ้าง เพราะคณะละครย่อมอยู่ในความอุปถัมภ์ของขุนนางไม่คนใดคนหนึ่งอยู่เสมอ เพื่ออาศัยบารมีเป็นเครื่องคุ้มครอง และจะตอบแทนด้วยการรับใช้และให้ความบันเทิงในบ้านของขุนนาง เชกสเปียร์อยู่ในความอุปถัมภ์ของเอิร์ลแห่ง เซิร์ธแรมป์ตัน เพราะฉะนั้นย่อมมีโอกาสสังเกตเห็นการดำเนินชีวิตของชนชั้นสูง พอจะนำมาเป็นฉากในละครของตนได้โดยไมยาก

ถ้าจะกล่าววาทละครของเชกสเปียร์แสดงถึง ภูมิรัฐของผู้แต่งในเชิงภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และวรรณคดี ก็ยังเป็นการอ้างที่ไม่ถูกต้องอยู่ดี ความจริงแล้ว ละครของเชกสเปียร์เป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ทางวรรณคดีก็จริง แต่ไม่ใช่ยิ่งใหญ่ในเชิงวิชาการอย่างแน่นอน ดังนั้นการอ้างว่าผู้แต่งควรเป็นนักปราชญ์อย่างเบคอน ขุนนางอย่างออกซ์ฟอร์ด หรือผู้ที่เดินทางมามากอย่างราเลห์ จึงเป็นการลดเกียรติภูมิของบุคคลเหล่านี้มากกว่าสรรเสริญ เหตุผลก็คือข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ แสดงความรู้ของผู้แต่งมีอยู่ทั่วไป เช่น กล่าววาทประเทศโบฮีเมียอยู่ติดกับทะเล

(ซึ่งความจริงไม่ใช่) ตัวละครในเรื่องขึ้นเรื่องที่เมืองเวโรนาไปเมืองมิลาน (ซึ่งความจริงไม่มีทางติดต่อกันได้) พระนางคลีโอพัตราแห่งองค์ด้วยเครื่องทรงแบบผู้หญิงสมัยพระราชินีเอลิซาเบธ (แทนที่จะแต่งแบบอียิปต์) ช่างเล่นบิลเลียด (สมัยอียิปต์ไม่มี) วีรบุรุษเซกเตอร์ อ้างคำพูดของอริสโตเติล (ยุคสมัยของเซกเตอร์ เกิดขึ้นก่อนสมัยของอริสโตเติลหลายร้อยปี) แสมเล็คเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย (ตามความจริงมหาวิทยาลัยแห่งนั้นตั้งขึ้นหลังสมัยของแสมเล็คเป็นเวลานาน) ฉากในกรุงโรมสมัยโบราณ มีนาฬิกาเดินด้วยเครื่องเหมือนในสมัยเซกสเปียร์ และเป็นใหญ่ในสมัยของพระเจ้าจอห์น (ซึ่งตามประวัติศาสตร์ ป็นใหญ่ยังไม่ได้ประดิษฐ์ขึ้น) และในสมัยที่ยุโรปยังไม่ได้แบ่งเป็นประเทศอย่างในศตวรรษที่สิบหก เซกสเปียร์เขียนว่ามีประเทศฝรั่งเศสแล้ว ทั้งๆ ที่ตอนนั้นยังไม่มีประเทศนี้อยู่ในแผนที่

การที่ฉันไม่พบต้นฉบับลายมือเขียนของเซกสเปียร์ ไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ว่า ไม่มีต้นฉบับ เพราะฉบับลายมือเขียนซึ่งมีอยู่ฉบับเดียวสำหรับบทละครแต่ละเรื่อง ย่อมสูญหายได้ง่ายมาก เซกสเปียร์อาจจะให้พิมพ์แล้วเก็บฉบับพิมพ์ไว้เพื่อใช้แสดงละครมากกว่า นอกจากนั้น ลายมือของเซกสเปียร์ที่ปรากฏใน

ทะเบียนสมรสและพินัยกรรม ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าได้รับการศึกษา เพียงเพราะว่ามีลักษณะหวัดหรือขยุกขยิกการที่เซกสเปียร์ทำพินัยกรรมใน ค.ศ. ๑๖๑๖ และถึงแก่กรรมในปีนั้น อาจเป็นไปได้ว่าทำในขณะที่ป่วยหนักและอาจเซ็นชื่อในขณะที่ป่วยหนักด้วย

การประกอบอาชีพอื่นในบั้นปลายชีวิต เป็นของธรรมดาสำหรับบุคคลที่เกษียณจากอาชีพแรกของตน ดูจากประวัติเซกสเปียร์ย่อมมีจุดมุ่งหมายจะสร้างฐานะจากอาชีพเขียนบทละครด้วย หลังจากสะสมเงินทองได้มากพอ และรู้ตัวว่าอายุมากควรจะเลิกอาชีพในวงการแสดงได้ เซกสเปียร์ย่อมมีเหตุผลที่ดีที่จะกลับไปอยู่บ้านเดิมของตนอย่างคนมีเงินและมีเกียรติพร้อมทุกประการ การที่ไม่มีหนังสือหรือบทละครอยู่ในบ้าน อาจเป็นเพราะเลิกจากอาชีพนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมีหนังสือตำราหรือเอกสารใดๆ เกี่ยวกับอาชีพเดิมอีก หรืออาจเป็นไปได้ว่าเซกสเปียร์ได้ยกหนังสือที่ตนมีให้ชุมชนนา บุตรสาว ไปก่อนที่จะถึงแก่กรรม จึงไม่ได้ระบุไว้ในพินัยกรรม

ส่วนเรื่องบทโคลงที่จารึก ไว้บนหลุมฝังศพ จะเห็นได้ว่าให้จารึกด้วยจุดมุ่งหมายเพียงไม่ให้บรรดาหัวขโมย หรือโจร มาลักลอกขุด เพื่อขโมยของมีค่าที่อาจติดไปกับศพ ดังนั้นการบอกด้วยภาษาง่ายๆ จะเข้าใจมาก

กว่าการพรรณนาโวหารอย่างในบทละคร ซึ่งมีจุดมุ่งหมายให้ความบันเทิงและประเทืองอารมณ์คนดู และอีกอย่างหนึ่ง คือการจารึกบนหลุมฝังศพนั้น โดยมากจะบอกเพียงชื่อหรือสาเหตุการตายเท่าที่จำเป็น ไม่มีใครเขียนคำพรรณนาเอาไว้อย่างยาว

ส่วนข้อที่ว่า เชกสเปียร์ไม่เป็นที่รู้จักของคนในสมัยนั้นก็ไม่เป็นความจริง จริงแต่เพียงว่าคนรุ่นหลังรู้ความเป็นไปในชีวิตส่วนตัวของเชกสเปียร์น้อยมาก แต่เป็นเพราะชีวิตของเขาไม่มีเหตุการณ์ (โดยมากเป็นเหตุร้ายแรง) ที่ทางการต้องบันทึกเอาไว้ จนกลายเป็นเอกสารให้คนรุ่นหลังค้นคว้ากันได้ เชกสเปียร์ไม่เคยถูกจับอย่างมาร์โลว์ ไม่เป็นหนี้เป็นสินรุงรอยอย่างริชาร์ด กรีน ไม่เคยติดคุกอย่างราเลห์ ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

และไม่มีหน้าที่ราชการต้องรับผิดชอบโดยตรงอย่างเบคอน เพราะฉะนั้น หลักฐานเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวจึงไม่มีตกทอดถึงปัจจุบัน และลูกหลานก็หมดเชื้อสายไปในรุ่นหลานนั่นเอง แต่ว่าในสมัยของเชกสเปียร์ เพื่อนกวีด้วยกันได้ยกย่องเขาเอาไว้อย่างสูงรวมทั้งนักศึกษาในสมัยนั้นด้วย เช่น ฟรานเชส มีเรส เขียนไว้ใน *A Comparative Discourse of Our English Poets With The Greek Latin and Italian Poets* (1957) คือยกย่องเชกสเปียร์เทียบเท่ากับพลูทัส และซีเนกาของโรมัน และเบน จอนสัน กวีหลวงผู้เป็นเพื่อนสนิทของเชกสเปียร์ ได้เขียนสรรเสริญ ยกย่องอัจฉริยภาพของเชกสเปียร์เอาไว้อย่างสูง หลังจากเชกสเปียร์ถึงแก่กรรมแล้ว ว่า

...Soul of the Age!

The applause! delight! the wonder of our stage!

My Shakespeare rise! I will not lodge thee by

Chaucer, or Spencer, or bid Beaumont lie

A little further off, to make thee room:

Thou art a monument without a tomb

From thence to honor thee, I will not seek

Foe names: but call forth thundering Aeschylus

Euripides, and Sophocles to us....

ข้อโต้แย้งเรื่องเบคอน มาร์โลว์ และออกซฟอร์ด คือ เชกสเปียร์

ข้อสันนิษฐานว่าเบคอน คือเชกสเปียร์ มาจากความเชื่อเรื่องรหัสคำในสมัยเอลิซาเบธ ที่หนึ่งเป็นประเด็นสำคัญ ตามที่คอนเนลลี เป็นผู้เสนอขึ้นมา แต่การพิสูจน์ในชั้นหลัง ได้ลบล้างความเชื่อเหล่านั้นลงได้ เพราะการ พิสูจน์ของคอนเนลลีก็ดี หรือการถอดคำ honorificabilitudinitatibus ก็ดี ถ้าผู้ถอดรหัส มีจุดมุ่งหมายอะไรอยู่ในใจแล้ว ก็คงจะถอด คำนั้นออกมาใกล้เคียงกับที่คิดจนได้โดยไม่ อาจจะหลีกเลียงอ้อมวิสัยได้ เพราะฉะนั้น การ ถอดรหัสจึงไม่อาจเป็นศาสตร์ที่เชื่อถือได้ ดัง เช่นวิลเลียม และเอลิซาเบธ ฟรีดแมน พิสูจน์ไว้ใน *The Shakespeare Ciphers Examined* (1957) ว่า ด้วยการใช้รหัส แบบเดียวกันนี้กับหนังสือเล่มอื่น อาจพิสูจน์ ออกมาได้แบบเดียวกันว่าริชคอร์ท รูสเวลท์ เขียนสุนทรพจน์ที่เกตติสเบิร์ก (ความจริง คืออับราฮัม ลินคอล์น ก่อนรูสเวลท์เกิด) และเบคอนเอง เขียนหนังสือไวยากรณ์ให้ มหาวิทยาลัยเยลแห่งสหรัฐอเมริกา ใน ค.ศ. ๑๕๐๙ หลังจากเบคอนตายไปแล้วเกือบ ๔๐๐ ปี

นอกจากนี้ ผู้สันนิษฐานเบคอน มัว

แต่มุ่งอยู่ที่ความเป็นนักปราชญ์ของเบคอน เสียมาก จนไม่ได้สนใจเทียบสำนวนโวหาร และลีลาการเขียน ที่แตกต่างกันอย่างหน้ามือ เป็นหลังมือ ระหว่างตำราและความเรียงของ เบคอน กับบทกวีนิพนธ์และบทละครของ เชกสเปียร์ เบคอนเขียนสารคดี เชกสเปียร์ เขียนบันเทิงคดี เบคอนเขียนด้วยลีลาเรียบ กระทั่ง เต็มไปด้วยข้อคิดและข้อเท็จจริง เชกสเปียร์เขียนด้วยจินตนาการและพรรณนา โวหาร ถ้าเทียบกันระหว่างชั้นงานและทักษะ เช่น เทียบความเรียงเรื่อง *Love* ของเบคอน และ ความรักใน *Troilus and Cressida* ของเชกสเปียร์ จะเห็นได้ว่า เบคอนกล่าว ถึงความรักโดยปราศจากอารมณ์และความ อ่อนไหวใด ๆ ในขณะที่เชกสเปียร์เขียนด้วยความละเอียดอ่อนของกวี เพราะฉะนั้น ผลงานของเบคอนจึงเป็นคนละแนวทางกับ เชกสเปียร์โดยสิ้นเชิง

ส่วนข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับมาร์โลว์ เป็นเรื่องของข้อสมมุติโดยตลอด ไม่มีหลักฐานอ้างอิงให้เชื่อได้เลยว่าเป็นการวางแผน ของวอลซิงแฮมอย่างที่ซอฟต์แวร์สันนิษฐานไว้ และจนบัดนี้ ก็ยังไม่มีหลักฐานอย่างอื่นที่เชื่อ ถือได้นอกจากนี้ ข้อโต้แย้งที่สำคัญคือ เมื่อ มาร์โลว์ยังมีชีวิตอยู่ เชกสเปียร์มาที่ลอนดอน

และเริ่มเขียนบทละครเรื่องแรกที่น่าเชื่อถือเสียมาให้แล้ว นอกจากนี้ แนวทางและวิธีการแต่งของทั้งสองยังผิดกันมาก มาร์โลว์นิยมเน้นความสำคัญของตัวละครเอกตัวเดียว ซึ่งมีลักษณะจำกันเดียว (Stereotype) และมีสาเหตุเดียวที่ทำให้วิบัติ ในโศกนาฏกรรมของเรื่องนี้ ส่วนเชกสเปียร์เน้นหนักถึงธรรมชาติและสันดานมนุษย์ที่ผิดแผกกันไปในตัวละครแต่ละตัว และตัวละครของเชกสเปียร์จะซับซ้อนกว่าของมาร์โลว์มากนัก

ส่วนเรื่องเอิร์ลแห่งออกซ์ฟอร์ดคปริวรรตที่มีอยู่อาจจะพ้องกับบทละครบางเรื่องบางตอน ของเชกสเปียร์ได้ก็จริง แต่เป็นการพ้องในเหตุการณ์ธรรมดา ๆ ซึ่งอาจจะเกิดกับคนได้อีกเป็นจำนวนมาก ไม่เฉพาะแต่ออกซ์ฟอร์ดเท่านั้น เช่น บิดาตาย มารดาสมรสใหม่ ตัวเองสมรสแล้วแต่มีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น ภรรยาฆ่า เหล่านี้เป็นต้น นอกจากนี้ฝีมือการแต่งโคลงของออกซ์ฟอร์ดตามหลักฐานบทกวีที่เหลืออยู่ ไม่มีลักษณะที่เด่นแต่อย่างใด มีลักษณะแบบเดียวกับกวีสมัครเล่นในสมัยนั้นโดยมาก ก็คือค่อนข้างดีแต่ว่าห่างไกลจากบทกวีของเชกสเปียร์จนไม่น่าจะเป็นงานของกัน ๆ เดียวกัน

หลักฐานอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญคือ ออกซ์ฟอร์ดถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. ๑๖๐๔ แต่ว่างานชิ้นสำคัญ ๆ ของเชกสเปียร์ออกแสดงหลังจากปีนั้นอีกหลายเรื่อง คือตั้งแต่ ๑๖๐๕ จนถึง ๑๖๑๒ ถ้าอย่างนั้นแล้วออกซ์ฟอร์ดผลิตงานเหล่านั้นออกมาได้อย่างไร ?

สรุป

บุคคลที่ทั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถของเชกสเปียร์ มักจะมองในแง่ว่าการผลิตงานศิลป์นั้นต้องอาศัยความรู้ทางสาขาอื่น ๆ เช่น เกี่ยวกับงานที่เป็นศาสตร์ โดยไม่ให้ความสำคัญกับความเฉลียวฉลาดในการศึกษาด้วยตนเอง จินตนาการ และพรสวรรค์ของบุคคล เพราะฉะนั้น จึงประเมินความสามารถของเชกสเปียร์ต่ำไปมาก คุณสมบัติแท้จริงของเชกสเปียร์ไม่ได้อยู่ที่ชาติกำเนิด ใบปริญญาจากมหาวิทยาลัย หรือประสบการณ์การทำงานอันเป็นสิ่งภายนอก แต่อยู่ที่สติปัญญาและจินตนาการของตนเอง ไม่เกี่ยวกับศาสตร์ใด ๆ ที่เรียนหรือรู้กันอย่างเป็นระเบียบและระบบสำหรับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอาจจะจำเป็นสำหรับการเรียนงานของเชกสเปียร์ แต่ไม่จำเป็นสำหรับการสร้างงานเหล่านั้นขึ้นมาเอง

ส่วนการศึกษาเรื่องนี้ แม้ผลจะออกมาในทางล้มเหลว แต่ก็ยังมีคุณค่าควรแก่การรับรู้และสังเกตวิธีการอยู่ดี อย่างหนึ่งที่สังเกตได้คือ ผู้ที่เกลือบแคลงในตัวของเขาสเปียร์นั้นไม่ใช่คนไร้การศึกษา แต่เป็นคนที่รู้จักวรรณคดีเป็นอย่างดี การศึกษาของหลายคนจัดเป็นการค้นคว้าประกอบด้วยความละเอียดลออและความมานะพยายาม เช่นการค้นคว้าส่วนของฮอฟฟ์มันน์ เกี่ยวกับมรดกกรรมของมาร์โลว์ การค้นพบของฮอฟฟ์มันน์เกี่ยวกับฆาตกร และประวัติของมาร์โลว์ก่อนถึงแก่กรรม ตลอดจนความเกี่ยวพันระหว่างวอลซิงแฮมและอินแกรมฟรีเซอร์ นับเป็นการพิสูจน์ที่เป็นที่ยอมรับกันแล้ว แต่เมื่อฮอฟฟ์มันน์ก้าว ไปไกลกว่านั้นอีกก้าวหนึ่งคือการสันนิษฐานว่ามาร์โลว์ยังไม่ตาย โดยปราศจากหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ ทำให้งานฮอฟฟ์มันน์ล้มเหลวลง เนื่องจากฮอฟฟ์มันน์ใช้จินตนาการไปวิเคราะห์เรื่องที่ควรจะวิเคราะห์ด้วยข้อเท็จจริง เขาสเปียร์อาจจะใช้จินตนา-

การในการแต่งบทละครได้ แต่ฮอฟฟ์มันน์ใช้จินตนาการในการค้นคว้าทางวิชาการไม่ได้

อย่างที่สองคือ การศึกษาเชิงประวัติช่วยให้เกิดความเข้าใจในผลงานของกวีได้จริง เช่นผู้ที่ศึกษางานของเขาสเปียร์โดยละเอียดจะสังเกตเห็นข้อจำกัดเกี่ยวกับความรู้ทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของผู้แต่งได้ แต่ผู้ที่เชื่อถือเบคอนและออกซ์ฟอร์ดศึกษาประวัติอย่างผิวเผินและด่วนสรุปง่ายเกินไป เช่นสรุปว่าผู้ที่เขียนถึงเรื่องราวของกษัตริย์และขุนนางได้ จะต้องเป็นผู้อยู่ในแวดวงเดียวกัน ผู้ที่เขียนถึงยุโรปจะต้องเคยไปท่องเที่ยวในยุโรป ทั้งนี้ไม่ได้สังเกตว่ารายละเอียดที่ปรากฏอยู่ในเรื่อง มีข้อผิดพลาดจนน่าจะสรุปได้ในทางตรงกันข้าม ความผิดพลาดทำนองนี้ ไม่ใช่เฉพาะกลุ่มผู้สนับสนุนเบคอนและออกซ์ฟอร์ดเท่านั้นที่ทำผิดมาแล้ว นักวิจารณ์อีกเป็นจำนวนมาก ที่ด่วนสรุปวรรณกรรมเอาง่ายๆ ก็อาจทำผิดได้ในการทำเดียวกัน

BIBLIOGRAPHY

- Bliss, William. *The Real Shakespeare : A Counterblast to Commentators*. (The Macmillan Company, New York, 1969).
- Bowers, Fredson. *On Editing Shakespeare*, (University Press of Virginia, Charlottesville, 1966)
- Chambers, Edmund. *William Shakespeare : A study of the Facts and Problems* (Clarendon Press, Oxford 1930).
- Churchill, R.C. *Shakespeare and His Betters*. (Indiana University Press, Bloomington, 1959).
- Donnelly, Ignitius. *The Great Cryptogram*. (R.S. Peal and Co., New York Chicago and London, 1888).
- Durning-Laurence, Edwin. *Bacon as Shakespeare* (John McBride Co., New York 1910).
- Friedman, William. and Elizabeth S. Friedman. *The Shakespeare Ciphers, Examined*, (Cambridge University Press, 1957).
- Halliday, F.E. *The Cult of Shakespeare*. (Gerald Duckworth & Co. London 1957).
- Halliday, F.E. *Shakespeare and His Critics*. (Gerald Duckworth & Co, London 1949)
- Hoffman, Calvin. *The Murder of the man Who Was Shakespare* (Grosset and Dunlop, New York, University Library Press, 1957).
- McManaway, James G. *The Authorship of Shakespeare*. (University of Virginia Press, Charlottesville, 1962).
- McMichael, George and Edgar M. Glenn. *Shakespeare and His Rivals* (The Odyssey Press Inc., New York, 1962).
- Rubinstein, Annette T. *The Great Tradition in English Literature From Shakespeare to Jane Austen*. (The Citadel Press, New York, 1961)
- Smart, John s. *Shakespeare : Truth and Tradition* (Oxford University Press, New York, 1966).